Ч. 140. Второк 24 червня (7 липня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Положене на Угорщині. — Недуга папи. — З далекого Всходу).

В Будапешті стоїть справа кризи незмінена. Послїдні засїданя сойму зійшли так само на програмовій дискусиї, яку опозиция з успіхом старала ся продовжити, а відтак відложити на слїдуюче засїдане. Важною обставиною єсть доконуючий ся роздїл між Кошутом і єго сторонниками, а рештою партиї независимости з пос. Барабашом на чолї, що в числї 35 послів наміряють виступити з дотеперішного клюбу і прилучити ся до партиї Уґрона і диких задля веденя обструкциї на власну руку. Натомість президент міністрів ґр. Кин-Гедерварі заявив оногди на засїданю войскової комісиї, що войскова адміністрация піддержує і на дальше свої доконечні жаданя що-до підвисшеня континґенту рекрута, не покинула їх, а лише відрочила, щоби подати можність для виясненя положеня. Що-до становища теперішного правительства супротив нацíональних домагань в справі войсковости, заявив ґр. Кин, що оно придержує ся становища посередного правительства.

З Риму наспіли вісти про недугу папи Льва XIII. і то недугу досить ґрізну. І так доносять: Папа, коли розпочали ся спеки, жалував ся, що не чує ся здоровим. Позаяк др. Ляппоні, домашний лїкар папи, гадав, що зміна воздуха могла би принести поліпшене в станї здоровля, дораджував проходи в огородї. Помимо того сили не прибували. По оногдашнім принятю угорских паломників появили ся признаки ослабленя а також трудности в віддиханю. Ніч провів папа неспокійно і не спав. Др. Ляппоні перебував в сусїдній комнатї. В суботу рано ослабленє тревало дальше, в наслїдок чого др. Ляппоні рішив ся дати папі сильнїйші средства, почім папа спав до години $11\frac{1}{2}$ перед полуднем і міг по пробудженю приймити трохи поживи, що єсть ознакою, що стан здоровля трохи поліпшив ся. Др. Ляппоні відвідав папу знов о годині 8 вечером і сконстатував, що поліпшене триває дальше. Внаслїдок того Ляппоні повернув до свого мешканя і з'їв з родиною вечерю, однако відтак вернув знов до Ватикану, де провів і ніч на недїлю. Вчера рано мала відбути ся нарада з проф. Маццонїм. Ніч з суботи на недїлю перевів папа спокійно О годині $9\frac{1}{2}$ рано відбула ся нарада дра Ляппонїого з проф. Маццонїм, по котрій видано такий бюлєтин: Др. Ляппоні, занепокоєний станом здоровля папи, відбув нараду з проф. Маццонїм, котрий потвердив єго диягнозу (спаралїжоване одної половини легких) і затвердив дотеперішний спосіб лїченя. Загальний стан папи з огляду на преклонний вік поважний, однако поки-що не тревожний. — Рано не було ще у Ватиканї вісти про правдивий стан здоровля папи; оголошене бюлєтину викликало загальний смуток. Папскі ґвардиї одержали приказ, аби були сконсиґновані. Перед полуднем відбули кардинали Орелїя, ді Петро, Ґотті, Моценні і Рамполля нараду. Вечером мав др. Ляппоні і проф. Маццоні ще раз осмотрити папу і видати другий бюлєтин. По полудни стан папи трохи погіршив ся. Оба лїкарі повідомили братанича папи ґр. Камілля Печчíого і кардинала Рамполю про поважний стан недуги. Вечером о годині $8\frac{1}{2}$ приймив папа послїднї Тайни. Помазаня олїєм довершив монс. Пісері, захристиян апостольскої палати в сослуженю кількох кардиналів. Заки папа приймив послїднї Тайни, зажив на горячі просьби лїкарів трохи лїку. Лїкарі заявили, що коли папа буде слухати їх вказівок і приймати лїки, то єсть хоч слаба надія на удержане житя. — З огляду на поважний вік надія та дуже слаба, однако гадають, що папа має ще досить сили, аби пережити нинїшну ніч.

О причинах папскої недуги доносять: Папа видав був порученє, аби в пятницю на 8 годину рано був приготовлений повіз на проїздку по ватиканьскім огородї. Однако позаяк в ночи не спав, зійшов до огорода вже о $7\frac{3}{4}$ і тому не застав там повоза та пішов на прохід піхотою. Здаєть ся, що при тім утомив ся і зігрів ся і коли вернув ся до своїх комнат, жалував ся, що чує ся недобре, в наслїдок чого прикликано зараз дра Ляппонїого.

26

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З анґлїйского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

Джессі приймила вість про близькі переносини на вид дуже спокійно, але нахилила ся над дитиною, аби не показати, що нагле почервонїла і почала скоро віддихати. Скоро, як блискавка, мигнула їй гадка, що коли-б она вернула до Майль Стріт, то чейже віднайде ще Юрия; що, коли Стефан і Дік не будуть мешкати в тім самім мешканю, то она може могла би колись відвідати єго і хоч сама собі говорила, що нїчо не спонукало-б єї житя з ним разом, то однако не могла навіть подумати спокійно о своїй стрічи з ним. Безмежна туча за любим чоловіком обудила ся знов в нїй — горяче бажане почути знов єго любовні бесїди, почути на собі єго поцїлуї і обійми — і хоч говорила собі, що она дуже зла, що тужить за такими річами, то однако не хотїла в собі того чувства цїлковито убивати.

Незабаром потім перенесли ся они дійстно з взірцевих мешкань на улицю Бок Стріт. Одна комната, в котрій від тепер мали мешкати Алїсия, Джессі і єї дитина, була не велика, але розмірно чиста і ясна. Для Джессі було великою полекшою, що рідко бачила Стефана і Діка, а за те, що не бачила Діка, навіть кождого дня дякувала в молитві. Она не могла Діка стерпіти, а Дік ненавидів єї. Навіть єго любов для малої Міні не змогла зробити єго чемнїйшим супротив Джессі. Тому було їй незвичайно приємно, що відділила ся від братів і немов почувала себе власною панию. Тількож спершу не она не знала, що Дік Ер слїдив за всїми єї виходами і що часто спав перед дверми єї комнати. Коли то замітила, найшов на неї наглий страх. Бо всї єї виходи мали на цїли лиш одно: она сподївала ся Юрия знов побачити і ходила в напрямі, де могла би єго стрітити. Чи Дік доносив Стефанови про те все: чи Стефан не буде єї підозрівати і чи не замкне єї знов? На гадку о тім аж мороз по нїй перейшов. І почала роздумувати над тим, чи не удалось би їй утечи від Стефана.

Одна жінка, котру она знала ще з єї давних часів, помогла їй в тім прикрім положеню. „Чорна Саллї,“ котру називано так задля єї темного волося, мала не конче добру славу, але мала добре серце і незвичайно любила дїти. Єї ніжні стараня о Мінї, коли дитина була слаба, придбала їй Джессину вдячність і прихильність і одного вечера дала їй відвагу оповісти тій жінцї найбільшу часть своєї історії та висказати перед нею свою тревогу і страх перед обома братами Ерами — страх, який відчувала до якоїсь міри і Алїсия.

— Не бій ся лиш, дитинко — сказала чорна Саллї. — Спусти ся й но на мене, я вже тобі поможу. Коли кілька днів нїгде тебе не побачу, то буду глядати за тобою, доки тебе не найду. Я тобі щось скажу — ти можеш безпечно, коли тільки схочеш, утечи перед Алїсиєю і Діком і спровадити ся до моєї комірки в Майль Стріт.

— Я гадала, що ти мешкаєш тут в Бок Стріт? — спитала Джессі, зупиняючись.

— Так, мешкаю, коли я дома — засьміяла чорна Саллї. — Але я маю ще иншу криївку. Того часом потреба. Знаєш ті три доми при Майль Стріт, котрі недавно веліли опорожнити? Коли прийдеш до третого, то він все отвертий і порожний — хиба що деколи заблукає ся там який волоцюга. Там суть сходи і укриті двері, котрыми входить ся до сусїдної каменицї і тому тот дім добра криївка, коли полиция часом має на кого око. Я покажу тобі цїлий дім, коли схочеш пійти зі мною і то дуже добре пізнати єго, особливо, коли хоче ся перед кимсь утечи. Ти, знаєш, ідеш в однім домі сходами на гору, а полиция за тобою Але найти, не найдуть тебе — а чому? Бо ти дверми в даху перейдеш до другої каменицї, а люди в тій каменицї позавішують все плащами і иншими річами двері і присягають ся, що нїкого не було і бачиш, тому ти цїлком певна, бо полиция не знає о тих малих дверях. Прийди лиш там, коли лиш будеш в небезпечности.

— Дякую, Саллї — відповіла Джессі — але я мабуть нїколи не буду потребувати того.

— Того не можна знати — відповіла ро-

Köln. Ztg. доносить з Петербурга, що після вістей наспівших з Владивостока, мінїстер війни ґен. Куропаткин від'їхав звідтам нагле, в наслїдок візваня російского царя і змінив цїлковито проґраму своєї подорожи. Здогадують ся, що єго побут в Николаєвску має за цїль оглянене тамошних фортифікаций, котрі на случай війни з Японією і Анґлією мали би велике значінє.

Новинки.

Львів дня 6-го липня 1903.

— **Реальна школа в Снятинї.** Є. В. Цїсар постановою з дня 2 червня дозволив отворити державну школу реальну в Снятинї.

— **Впреосьв. Митрополит** Шептицкий виїхав в пятницю до Відня, звідки поверне до Львова в середу.

— **Конкурс** в цїли обсадженя 24 місць в бурсї сьв. Иоана Хрестителя в Дрогобичи. Принятими будуть ученики рускої народности, гр. кат. обр. будь безплатно, будь за доплатою місячною з гори від 14—30 кор. Отримують: поміщенє, удержанє і надзір. Кождий питомець має мати свою постіль (кромі ліжка), біля, одежу і книжки. Подання заосмотрені в послїдне сьвідоцтво шкільне, з деклярацією висоти доплати місячної, належить вносити до виділу на руки о. Антона Рудницкого в Дрогобичи. — Речинець до 15 серпня с. р. — Виділ Бурси сьв. Иоана Хрестителя.

— **Приватна женьска ґімназия у Львові.** Після урядового звіту до отвореної перед роком приватної женьскої ґімназиї у Львові вписало ся 32 учениць, а полишилось до кінця с. р. 28. З того до обряду латиньского належало 15, гр. кат. 2, а жидівского 11 учениць. При клясифікациї одержало 10 учениць степень відзначаючий, а 18 добрий. Шкільний рік скінчив ся 27 червня с. р. Записи на р. 1903/4 відбудуть ся 4 вересня с. р. від год. 3—5; при записї треба зложити вступну таксу 10 К. Шкільна наука розпічне ся 9 вересня.

— **Нове банкротство.** Загальний союз годівельників худоби, товариство, що займало ся торговлею рогатої худоби і мало свій осїдок у Львові, попало в конкурс. Пасиви виносять 335.000 К. Довжниками суть переважно торговельники і різники. Завідателем маси конкурсової став др. Марґаш. Товариство се мало кількадесять членів, котрі платили по 1000 К на оден удїл; тепер будуть мусїли заплатити ще по других 1000 К.

— **Утопила ся** в присїлку Чагари належачім до старого Збаража 2-лїтна дитина Мария, донька Юлїї Бойко. Дитина вийшла непостережено з хати і впала до недалекого потока. Дитину зараз видобули з води, але вже не можна було її привести до житя.

— **Перший руский дївочий лїцей в Галичинї.** Виділ тов. „Руский Інститут для дївчат в Перемишли" оголошує: З радостию ділимо ся з нашою суспільностию вістию, що по довгих заходах удалось нам одержати дозвіл Впс. Ради шкільної краєвої у Львові на отворене руского дївочого лїцея в нашім Інститутї на основі уповажненя зі сторони Є. Е. п. Мінїстра віроісповідань і просьвіти з дня 21 падолиста 1902 ч. 31.271. На тій підставі отвираємо уже з днем 1 вересня 1903 клясу приготовляючу замість дотепершної кляси IV., і першу клясу лїцеальну на місце дотепершньої кляси V. Прочі кляси Інститута, то єсть III і кляси VI—VII останутъ в слїдуючім роцї шкільнім в тім видї, як се було до тепер. При тій нагоді подаємо до відомости, що на жадане сторін висилати будемо проспект Інститута з поданем всяких близших інформаций. — Від Виділу тов. „Руский Інститут для дївчат". — *О. Мирон Подолиньский*, предсїдатель; *Северин Зарицкий* секретар.

— **Школяр палїєм.** З Берна на Мораві доносять про таку подію: В селї Стреліц горіло вже від трох недїль що дня, так що людий взяв був вже страх і они стали домагати ся присланя войска, котре би їх стерегло, бо очевидно хтось день в день підпалює будинки, а палїя годї зловити. Переполох в громадї збільшила ще отся подія: Жандарм стеріг через цїлу ніч якусь шопу, котру ще доси не підпалювано; скоро стало свитати, він пішов. Ледви що відійшов від шопи на кільканайцять кроків, як вже шопа стала горіти ясною полумінию. Громада вислала була просьбу до намістництва о прислане войска, аж ось зловлено палїя, 12-лїтного школяря, Фльоріяна Смутного Хлопець признав ся зараз до всего і сказав отверто, що підпалював длятого, щоби не було в школї науки. А треба до сего ще додати, що учитель належав до місцевої сторожі огневої, і скоро де вибух огонь, він зараз ішов, а науку переривано і школярі розходили ся домів.

Крадежі на зелїзницях в Галичинї. Станиславівска полїция дістала якийсь безіменний лист, що двох із служби зелїзничої, мешкаючих в Станиславові, займають ся крадежию і мають у себе великий склад крадених річий. В наслїдок того доносу пішла судова комісия в асистенциї жандармів до помешканя тих людий і зробила там ревізию, котра виказала зовсїм несподїваний вислід. Знайдено 17 золотих брош, богато золотих і срібних годинників з ланцушками і без ланцушків та множество всїляких инших дорогих річий, служачих до прикраси, відтак дуже богато мужеского і дамского одїня та величезний склад мужеских і дамских черевиків. Комісия забрали всї ті річи, котрі очевидно походять з крадежи на зелїзницях, а обох слуг закованих відставлено до суду карного.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Від 1 липня 1903 можна висилати почтові перекази до слїдуючих кольонїй портуґальских: Анбаля, острови капвердийскі, Ґвінея, Індиї портуґальскі, Мозамбік, сьв. Тома і Прінціп. Поодинокі перекази можуть звучати найвисше на 500 К. За пересланє переказу до Лїзбони припадає належитість міжнародна, а то: за перших 100 К по 25 с, від кождих 25 корон, а за кождих слїдуючих 50 К також по 25 с. За пересланє переказу з Лїзбони на місце призначеня відтягне ся однак з переказаної квоти окремо належитість, а то 30 с за кождих 25 К. Коли проте адресат має одержати в цїлости квоту, котру надаючий бажає єму переказати,

---

зумнійша Саллї — все добре забезпечити ся на случай небезпечности.

Джессі притакнула їй, хоч не знала добре, що о тім гадати. Але уділена їй рада мала принести пожиток.

Одного січневого вечера — на дворі було зимно і снїг висїв у воздусї — ішла она улицею Міль Стріт, коли нараз упав її погляд на стать, що видалась їй знакомою. То був Юрий Оствальд закутаний шалем, в плаци, з капелюхом насуненим на очи, що єго лиця майже не можна було бачити. О, але Джессі не могла милити ся! То був цїлком певно Юрий Оствальд, єї любий, єї муж, батько єї дитини! І він стояв в дверях дому, де она колись мешкала! Чи можлива річ, аби він єї не любив?

— Юрий, Юрий! — скрикнула і підбігла до закутаної стати та поклала руку на єго рамени.

Чоловік обернув ся, поглянув їй в лице і відтрутив єї руку.

— Невірна жінко! Як сьмієш говорити до мене? — відозвав ся. То був справдї Юрий Оствальд, але нїколи перед тим не глядів Юрий Оствальд з такою ненавистию і гнївом на Джессю, як тепер.

— Юрий, не гнївай ся на мене — просила Джессі. Она нїколи не уміла сказати то, що треба.

— Длячого не мав би я на тебе гнївати ся, ти підле сотворінє? Чи ти не знївечила мого житя так само як своє власне? Твоє безвстидне поведенє знищило мене і принесе тобі нещастє — а може вже й принесло — я майже просив би Бога о те!

— Так, я дуже нужденна — плакала Джессі — особливо коли ти так до мене говориш. Що я злого учинила, Юрий? О, ти не знаєш — не понимаєш —

— Я знаю, що ти мене покинула — задля другого чоловіка!

— Задля другого! — Ах, нї, Юрий — нї, не так було, як гадаєш! Я була примушена; мене заманили в лапку як дику зьвірину — мене зловили і укривали перед тобою. Я не могла собі помогти — справдї нї. То не була моя вина.

— Не твоя вина? — спитав Оствальд, стискаючи єї рамя мов клїщами і обернув єї заплакане лице так, що сьвітло лїхтарнї упало на него. — Що ти хочеш тим сказати?

— То правда, Юрий. Мене насильно тримали.

— Хто тебе тримав? Певне той драб Ер?

Вид скаженої лютости в єго лици налякав Джессю і она замовкла. Що властиво мала зробити? Оповісти цїлу історию Юриєви? Він убив би Стефана, або Стефан єго, а Стефан робив лиш то, що уважав за справедливе. Єї напав великий страх і замкнув їй уста і коли Юрий Оствальд глядів в єї хороше, налякане лице, присягав, що ще нїколи не бачив такої слабої, такої фальшивої женщини як она.

— Говори — приказував строго. — Оповідж менї всьо, аби я міг покарати того драба, як він на то заслугує!

— Не можу тобі того оповісти, Юрий.

— Не можеш менї оповісти? Боже, чи то така страшна история?

— То не була моя вина — сказала Джессі налякана і закрила лице руками.

— Нї, може спершу не була твоя вина — відповів гірко — але відтак була таки твоя вина. Чому — коли-б ти чула ся без вини — чому не могла ти вернути до мене? Твої дїла осуджують тебе, а ти стараєш ся лиш викрутити ся. Не дотикай ся мене! Я бриджу ся тобою, ти підла ледащиця і не маєш нїякого права до мене. Колись я тебе любив, Джессю; як могла ти менї то зробити?

— Я тебе ще люблю! — скрикнула она і вчепила ся єго рамени, хоч він старав ся єї відтрутити.

— Твоя любов мало що варта — відповів він з гірким глумом — коли она не може тебе виратувати з тої страшної пропасти ганьби. Джессю, Джессю! Ти зломила моє серце і знївечила своє власне житє! Щож ще може нас лучити?

Она стояла і хлипала, але піднесла благаючо руки до него.

— Я тобі всьо — всьо скажу — скрикнула з розпукою — коли лиш схочеш мене вислухати.

— Я не хочу того чути — відповів, пробуючи успокоїти ся і відвертаючи очи від єї благаючого лиця. — То надто погане — надто страшне. Але я поможу тобі; зроблю, що лиш в моїх силах, коби ти лиш схотїла вести лїпше житє. Потребуєш гроший? Можу тобі тепер тілько дати, кілько схочеш.

— Не потребую гроший — я маю — досить — сказала Джессі дрожачими устами.

— Ах, ти видко добре заосмотрена — відповів Юрий, не замічаючи гірчи, з якою она то сказала. — Більше нїчого не можу тобі дати. Але — може на память нашої старої любови позволиш, що я уміщу тебе в такім місци, де дбали би о тебе і тобою опікували ся? Я буду старати ся о те, аби ти мала всьо, чого потребуєш. Простити тобі не можу — але бодай нїколи не зазнаєш голоду, студени анї нїякого недостатку. Ти бідно виглядаєш, мусиш обходити ся не без одного, що я міг би тобі дати. Ходи зі мною, а будеш всьо мати.

— Я хочу лише одного, Юрий — сказала Джессі тихо — а то твоєї любови.

— Мою любов ти вже утратила — відповів молодий чоловік, побілївши на цїлім лици — і не можеш надїяти ся, аби ти єї знов придбала. Пійдеш зі мною, чи нї? Я уміщу тебе у одної панї, що буде для тебе прихильна і вічлива — коли зараз — нинї вечер пійдеш.

належить переказ підвисшити о квоти належитости, яка припадає за переслане переказу з Лізбони на місце призначеня.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Ц. к. Дирекция зелїзниць в Празї оголошує, що вскорі передана буде до прилюдного ужитку зелїзниця льокальна Табор-Бехін зі стациями Табор, Стап, Мальшіц, Судомеріц, Черніц і Бехін і перестанками Берґештадт, Ценков, Требеліц, Вшехляп-Дудов, Смолец і Безеровіц. Стациї уряджено для загального руху а перестанки тілько для руху особового і обмеженого руху пакункового."

ТЕЛЄГРАМИ.

Відень 6 липня. Угорский президент мінїстрів ґр. Кин Гедервäрі був у Цїсаря на авдиенциї, відтак удав ся до президиї кабінету, аби зложити візиту дрови Керберови. По полудни від'їхав до Будапешту.

Загреб 6 липня. Двох сьвященикiв Семесича і Шустера з Грубісноноля за розширюване підбурюючих відозв засуджено кождого на 6 місяців вязниці.

Відень 6 липня. Fremdenblatt доносить: Президент мінїстрів др. Кербер був в суботу о годині 1 в полудне у Цїсаря на довшій авдиенциї. Ту авдиенцию уважають зворотною точкою в полагодженю теперішної кризи і надіють ся, що оно вже тепер скоро скінчить ся.

Рим 6 липня. Бюлетин о стані здоровля папи виданий о год. $8^3/_4$ вечером так звучить: Ослаблене від рана трохи збільшило ся. Стан хорої половини легких незмінений; віддих досить приспішений і трохи ослаблений, але незначно. Теплота понизше нормальної. Сьвидомість цїлком ясна.

Надіслане.

— **Хто хоче скріпити своє здоровле** сьвіжим гірским воздухом, най приїзджає до Білих Ослав, де знайде одвітне удержаннє з помешканєм по 70 К місячно, у властителя торговлї К. Петровского. Білі Ослави єсть то місцевість, положена о 9 км. від Делятина, а має далеко лагіднїйший гірский воздух як Яремче. Перед приїздом упрашаєсь повідомити властителя торговлї.

— Чей не нинї вечер? — Она зі страхом подала ся назад.

— Чому ні?

Она нагадала собі дитину і не відповіла. Юрий нічого не знав про дївчину, яку она назвала єго іменем.

— Ходи зараз, Джессю — нинї.

— Як прийдеш завтра вечером — вилепетала — то пійду. І тоді всьо тобі оповім.

Але Юрий потряс гнївно головою і відвернув ся. Єї ваганє було для него незрозуміле, а єго серце було надто зранене і хоре, щоби він міг бути терпеливий. Тому відвернув ся від неї з гірким чувством, що она на віки пропала і ніколи більше не верне до иншого житя і щез в мраці зимового вечера.

5.

Джессі вернула до Бок Стріт заплакана і з болем серця. Длячого був Юрий такий недобрий для неї? Як то можливе, аби він не вірив єї словам? І чи то могло бути, аби він вже більше єї не бачив і не взяв до себе? Бо від тої хвилї, як з ним говорила, забула на всї свої сумніви і докори совісти і хотїла лиш, аби єї люблено і пещено як перше. Стефан і єго науки немов вилетїли з єї памяти. Она знала тепер лише про свою любов до Юрия Оствальда, свого мужа, вітця єї дитини.

Взяла дитину на руку і лежала до пізної ночи, хлипаючи на своїм ліжку. Алїсиї не було дома, то й ніхто не перешкаджав їй. Плакала, аж доки дитина не стала кричати; тоді трохи успокоїла ся і вкінци задрімала, не розбираючи ся, притуливши дитину до себе.

День з своїм сьвітлом не приніс їй розради. Она ще раз всьо роздумала, що їй сказав Юрий і їй не приходив на гадку нїякий спосіб, як би єму сказати правду. Бо лиш Стефан, або Алїсия, або Дік могли би єї оправдати, а ніхто з них чей не схоче вступати ся за нею у Юрия. Она гадала, аби звірити ся перед Алїсиєю і попросити єї, щоби єму сказала, як то стало ся, що єї против єї волї задержали; але гадка, що у Алїсиї стрітила-б єї лиш погорда і недовірє, викликала на єї лици румянці встиду і она хоч нерадо мусїла той намір занехати.

Але коли день минув, почала знов набирати відваги. А може він таки верне. Онаж благала єго прийти на то само місце, о тій самій годині і може єго серце змякне і він прийде. Він говорив, що хоче єї взяти. Она не знала куди, але в ній ворушила ся солодка, дурна надія, що він може схоче єї взяти до хорошого, малого домку в Мед Воль, або може й на село до себе, де мешкали богаті люди, що так вічливо розмавляли з нею того послїдного нещастного дня їх спільного пожитя з Юриєм на виставі образів. То, аби Юрий погорджував нею, або зле о ній думав, не приходило Джессі й на думку. Она була певна, що коли лиш пять хвиль покійно з ним поговорить, він їй увірить. Тому почала вже в день робити тайні приготовленя до своєї утечи. Зложила трохи дитинячого біля і завинула єго в свій шаль. Їй видало ся, що не варта навіть пакувати свої власні річи. Юрий чейже купить їй нові, а коли Алїсия пійде на ніч знов до хорої, возьме она свою Міню на руки і викраде ся тихцем з дому на Майль Стріт та раз на все покінчить з дотеперішним житєм. І ніхто вже більше не розлучить єї з чоловіком.

Ах, бідна Джессі!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).